

Arrest

nr. 93 669 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 12 april 2011, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 10 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 11 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Sikh te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Kaboel en verbleef sinds 1363 (1984-1985) in de wijk Karte Parwan. De Sikhs hebben altijd goede levensomstandigheden gekend in Kaboel maar de laatste tijd verslechterde de situatie. Voor uw vertrek wilden drie onbekenden u ontvoeren. U werd geslagen en met een mes in uw rug gestoken. Daarna zijn uw belagers weggelopen. U heeft een tijd in het ziekenhuis gelegen. Daarna heeft u besloten om Afghanistan te verlaten. U bent vertrokken met uw twee kinderen, Gulbir en Karan Dip, en uw vrouw, T. K. (CGVS 11/15516; O.V. 6.798.282), op 7 april 2011. Op 12 april 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een militair boekje en twee in België opgestelde medische attesten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Doorheen uw verklaringen hebben u en uw echtgenote onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Het lijkt er dan ook sterk op dat jullie reeds veel eerder Afghanistan verlieten. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de Mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistisch-islamitische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Dat u effectief in Afghanistan woonachtig was tot aan uw vertrek in 2011 dient ernstig te worden betwijfeld.

Zo blijken verschillende prominenten in Kabul en uw wijk u vreemd te zijn. Zo is Mohammad Islam Mohammadi, het parlamentslid en inwoner van uw wijk Karte Parwan die in 2007 voor zijn huis werd doodgeschoten, u onbekend (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk. Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul die in 2009 afgezet en veroordeeld werd wegens corruptie, is u evenmin bekend (CGVS, p. 6). In dit verband dient opgemerkt te worden dat u stelt dat Mohammad Younis Noorzad burgemeester was van Kaboel vanaf 2006 tot aan uw vertrek uit Afghanistan, nadat hij Din Mohammad opvolgde (CGVS, p. 5). Din Mohammad was echter de gouverneur van Kabul van 2005 tot 2009 en niet de burgemeester van de stad van 2004 tot 2006 zoals u beweert (CGVS, p. 4). Bovendien heet de burgemeester ten tijde van uw vertrek niet Mohammad Younis Noorzad maar Mohammad Younis Nawandish. U vergist zich waarschijnlijk met Ghulam Sakhi Noorzad, burgemeester van Kaboel in 2006. Dat u deze twee namen door elkaar haalt wijst op het eerder ingestudeerde karakter van uw kennis.

Voorts verklaart u dat de laatste verkiezingen voor uw vertrek in 2011 de presidentsverkiezingen van 2004 waren. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er nog andere verkiezingen zijn georganiseerd, waaronder nieuwe presidentsverkiezingen, antwoordt u dat die misschien hebben plaatsgevonden toen jullie al vertrokken waren (CGVS, p. 11). Gezien jullie pas vertrokken zijn in april 2011 zou u toch op zijn minst weten moeten hebben van de presidentsverkiezingen in 2009 en de parlamentsverkiezingen van 2010 – waaraan onder meer Anar Kali, een vertegenwoordiger van de Sikhgemeenschap in Kaboel, heeft deelgenomen.

Uw verklaringen aangaande recente gebeurtenissen met gewapende groeperingen in Kaboel zijn eveneens opmerkelijk. Zo vertelt u dat er een aanslag werd gepleegd in 1370 (1991-1992) in de tijd dat Rabbani aan de macht was. U beweert verder dat er de laatste jaren voor uw vertrek geen noemenswaardig incident meer is voorgevallen (CGVS, p. 9). Eerst en vooral is het verbazend dat u aanhaalt dat in 1370 een aanslag werd gepleegd en verder niets, daarbij de jaren van burgeroorlog negerend, gedurende dewelke Kaboel ernstig te lijden had onder zwaar geschut van raketten. Wat betreft recente incidenten is het merkwaardig dat u de aanval op de Indiase ambassade in Kaboel in 2008 niet vermeldt. Bij deze zelfmoordaanslag zijn nochtans 41 mensen omgekomen en velen verwond. Daarnaast werd in 2010 het centrum van Kaboel opgeschrikt door een aanslag waarbij 16 mensen om het leven zijn gekomen en 36 mensen gewond wanneer de taliban verschillende guesthouses, een groot winkelcentrum en overheidsgebouwen aanviel.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat u verklaart een handelaar in stoffen te zijn en een winkel te hebben op de markt Sarai Hazar Gul. Het is zeer merkwaardig dat u als handelaar beweert dat er nog steeds bankbriefjes van 2 en 5 Afghani in de omloop zijn (CGVS, p. 7). In werkelijkheid werden ze immers in 2005 vervangen door munten.

Het is eveneens bevreemdend dat u, wanneer u gewezen wordt op de moskee Haji Ghulam Dastageer, deze situeert op 2 tot 3 uur te voet van Karte Parwan (CGVS, p. 3). Op een stadskaat van Kaboel blijkt deze moskee immers te liggen op ongeveer 1 kilometer van uw wijk.

Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bent van verschillende cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo leiden uw verklaringen aangaande de veiligheidssituatie van de Sikhs in Kaboel tijdens de mujaheddin, de taliban en president Karzai tot enige verbazing. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat de Sikhs het steeds goed hebben gehad en dat er geen verschil was in de veiligheidssituatie onder respectievelijk de mujaheddin, de taliban en president Karzai (CGVS, p. 8 en 9; zie ook CGVS 11/15516, p. 5-7). Over de veiligheidssituatie van de Sikhs in Kaboel voor het regime van de taliban zegt u dat het altijd goed is geweest (CGVS, p. 9; zie ook CGVS 11/15516, p. 7). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat na de val van het regime van dr. Najibullah en het begin van het tijdperk van de mujaheddin het geweld tegen de Sikhs is begonnen. Vele Hindoes en Sikhs zijn toen gedwongen moeten emigreren en hun huizen en land werden met geweld afgenomen. Wat betreft de tijd onder het talibanregime is het dan weer bevreemdend dat u niet eens blijkt te weten wat de Amr Bil Marouf is, de nochtans gevreesde religieuze politie van de taliban (CGVS, p. 8). Ook na het talibanregime werden de Sikh nog steeds met problemen geconfronteerd. Uw bewering dat de Sikhs het altijd goed hebben gehad maar dat de situatie pas de laatste tijd voor uw vertrek verslechterde tast de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kaboel in ernstige mate aan (CGVS, p. 8).

Ook de beperkte kennis van u en uw vrouw over prominente figuren van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kaboel ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kaboel tot aan uw vertrek in 2011 nog verder. Zo kan u, geconfronteerd met de naam Diyan Singh Anjan, enkel zeggen dat hij een figuur was in de tijd van Najib - i.e. eind jaren 1980 begin jaren 1990 - en dat hij iets met zaken deed (CGVS, p. 10). Hij is nochtans het huidige hoofd van de Raad van Hindoes en Sikhs in Kaboel. Over Ravinder Singh, vertegenwoordiger van de Sikhs in de Raad voor Hindoes en Sikhs in Kaboel, zegt u dat hij de vertegenwoordiger was van de wijk Karte Parwan. U zegt echter dat hij steeds in deze wijk heeft gewoond (CGVS, p. 6). In werkelijkheid vestigde hij zich pas in Kabul in 2000 na 18 jaar ballingschap in India. Uw vrouw kan dan weer enkel zeggen dat hij van de Sikhtempel in Karte Parwan is. Meer concrete informatie weet zij het Commissariaat-generaal niet te verschaffen (CGVS 11/15516, p. 5). Verder kan zij geen enkele bekende Sikh van Kaboel benoemen. Ook wanneer zij met enkele namen van vertegenwoordigers en leiders van de Hindoe- en Sikhgemeenschap wordt geconfronteerd, zoals Preet Singh, Uttar Singh en Dijan Singh Anjan, dient zij het antwoord schuldig te blijven (CGVS 11/15516, p. 5). Verder blijkt u een beperkte kennis te hebben van de crematieproblemen, toch een van de meest nijpende problemen van de Sikhgemeenschap in Kaboel. Zo verklaren u en uw vrouw niet te weten wie Lachman Singh is (CGVS, p. 10; CGVS 11/15516, p. 5). Naar aanleiding van de dood van gemeenschapsoudste Lachman Singh waren er in 2007 nochtans protesten van Hindoes en Sikhs vanwege het verzet van moslims tegen zijn crematie.

Verder verklaart u dat de begraafplaats Qalacha nog steeds gebruikt wordt (CGVS, p. 10) hoewel uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat deze vanwege hevig verzet van de moslims die er wonen onbruikbaar is. De Hindoes en Sikhs uit Kaboel hebben hun doden de voorgaande jaren gecremeerd in Khost, Ghazni, Jalalabad en zelfs Peshawar. Uw vrouw wist dan weer de naam van de

vroegere crematieplaats (Qalacha) van de Sikhs niet te benoemen. Bovendien stelde uw echtgenote dat er wel degelijk nog crematieplaatsen zijn in Kaboel, wat echter ingaat tegen de eerder vernoemde informatie van het Commissariaat-generaal (CGVS 11/15516, p. 5).

Verder is het merkwaardig dat u verklaart dat uw kinderen naar school zijn gegaan in de school Karte Parwan, de enige school voor uitsluitend Hindoes en Sikhs in Kaboel (CGVS, p. 5 en 6). Uw vrouw zegt immers in strijd hiermee dat zij in de Sikh Daram Punjabi School les hebben gevolgd, naar haar bewering eveneens de enige school voor Hindoes en Sikhs in Kaboel (CGVS, p. 4). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de enige lagere school voor Hindoes en Sikhs in Kaboel de Baba Nanak School is, gelegen in de wijk Karte Parwan. Uw vrouw had daarenboven nog nooit gehoord van de naam van deze school (CGVS, p. 5).

Tot slot is het merkwaardig dat uw vrouw geen weet heeft van een incident in verband met Indische arbeiders die naar Kaboel kwamen voor werk. Gezien de tempel in Karte Parwan zowat de enige plaats is waar zij naartoe ging is het weinig aannemelijk dat zij niet gehoord heeft van de 200 arbeiders die begin 2010 enige tijd in de tempel in Karte Parwan werden ondergebracht (CGVS 11/15516, p. 6).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen onderhavige beslissing niet wijzigen. Uw taskara uit de periode van Najib en militair boekje afgeleverd in 1988 (CGVS, p. 11), noch de taskara van uw echtgenote en uw zoon, respectievelijk afgeleverd in 1976 en 1985, kunnen de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Kaboel herstellen. U legde verder geen enkel document neer waaruit uw recent verblijf in Afghanistan zou kunnen blijken. De medische bewijzen van uw hospitalisatie in Afghanistan verklaarde u verloren te hebben (vragenlijst CGVS dd. 22/04/2011, p. 3). U legde wel twee in België opgestelde medische attesten neer waarin gesteld wordt dat uw echtgenote diabetes mellitus vertoont, dat u aan coxartrose (i.e. heupartrose) lijdt en dat u ter hoogte van uw ruggengraat een wonde vertoont die veroorzaakt zou kunnen zijn door een messteek. Betreffende dit laatste dient evenwel opgemerkt te worden dat het door u neergelegde medisch attest geen uitsluitend biedt/kan bieden over het tijdstip, de plaats en de concrete omstandigheden waarin u deze wonde opliep. Derhalve kan dit attest de geloofwaardigheid van uw beweerd recent verblijf in Kaboel en de door u aangehaalde vluchtmotieven geenszins herstellen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van K. T.

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Sikh te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van de wijk Karte Parwan in Kaboel. Met de komst van de Taliban waren de omstandigheden voor de Sikh's in Kaboel verslechterd. Voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw echtgenoot, M. S. (CGVS 11/14691; O.V. 6.803.137), benaderd door leden van de Taliban die hem geld vroegen. Hij werd daarbij geslagen en met een mes in zijn rug gestoken. Daarna liepen zijn belagers weg. Uw man werd gehospitaliseerd in een ziekenhuis in Kaboel. Vervolgens zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. Op 12 april 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de taskara van uw zoon neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, M. S., werden uiteengezet. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt kan er geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“ (...)”

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM alsook van de motiveringsplicht.

Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en verwijst naar zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken die naar zijn mening manifest verschillend zijn. Hij herneemt de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en herhaalt dat hij als Sikh steeds problemen had; dat hij kort voor zijn vertrek uit Afghanistan benaderd werd door drie personen die hem geld vroegen en eisten dat hij hen zou betalen ofwel dat hij zich moest bekeren tot de islam. Ze staken hem vervolgens met een mes in de rug. Nadat hij zich voor verzorging had laten opnemen in het ziekenhuis heeft hij het land verlaten. De medische bewijzen van het ziekenhuis is hij verloren, naar de politie is hij niet gegaan omdat deze de Sikhs toch niet helpt. Verzoekers echtgenote heeft talloze keren tijdens het interview benadrukt dat vrouwen niet veel buiten kwamen in Afghanistan. Het feit tenslotte dat de geneesheer in België verklaart dat verzoeker ter hoogte van de ruggengraat een wonde vertoont die veroorzaakt zou kunnen zijn door een messteek is een voldoende bewijs van verzoekers verklaringen.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers maken niet aannemelijk de laatste jaren voor hun vertrek naar Europa in Afghanistan te hebben verbleven. Verzoekers geven immers blijk van een gebrekkige kennis over Kabul in het algemeen en de situatie van de Sikh- en Hindoegemeenschap in het bijzonder.

Zo blijkt verzoeker onbekend te zijn met verschillende prominenten uit Kabul en uit zijn wijk, haalt hij de namen van de gouverneur en de burgemeester door elkaar, weet hij niet dat er in 2009 en 2010 respectievelijk presidents- en parlementsverkiezingen plaatsvonden en is hij niet op de hoogte van de aanval op de Indiase ambassade in Kabul in 2008 waarbij 41 mensen omkwamen. Ook beweert verzoeker als handelaar in stoffen dat er nog steeds bankbriefjes van 2 en 5 Afghani bestaan terwijl deze in 2005 vervangen werden door munten. Dat verzoeker bovendien niet bekend is met verschillende cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul maakt dat aan zijn beweerd verblijf tot 2011 aldaar ernstig kan getwijfeld worden. Verzoeker verklaarde immers in strijd met de realiteit dat de Sikhs het steeds goed hebben gehad en dat er geen verschil was in de veiligheidssituatie onder respectievelijk de mujaheddin, de taliban en president Karzai en dat de situatie pas de laatste tijd voor zijn vertrek verslechterde. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat na de val van het regime van dr. Najibullah en het begin van het tijdperk van de mujaheddin het geweld tegen de Sikhs is begonnen. Vele Hindoes en Sikhs zijn toen gedwongen moeten emigreren en hun huizen en land werden met geweld afgenomen. Verzoeker geeft eveneens blijk van een erg beperkte kennis over de crematieproblemen, nochtans algemeen bekend

onder de Sikhgemeenschap in Kabul wegens het acute karakter ervan. Verzoekers leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de volgens hun 'enige echte school voor Hindoes en Sikhs' waar hun kinderen school liepen terwijl uit informatie is gebleken dat de namen die zij hiervoor opgeven niet overeenstemmen met de enige lagere school die in Kabul te vinden is voor Hindoes en Sikhs. Tenslotte kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet bekend is met de gevreesde religieuze politie van de Taliban, Amr Bil Marouf, indien hij werkelijk in Kabul zou hebben verbleven tijdens het talibanregime. Los van andere vaststellingen uit de bestreden beslissing in verband met haar beperkte kennis blijkt verzoekers echtgenote in het geheel niet bekend te zijn met prominente figuren uit de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Deze vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoekers op geen enkele wijze ontkracht, noch wordt voor deze gebrekkige kennis een aannemelijke verklaring gegeven. Het gebrek aan kennis over cruciale aspecten van het dagelijkse leven onder de verschillende regimes de laatste decennia is dermate flagrant dat de adjunct-commissaris terecht kon besluiten dat aan het beweerd verblijf van verzoekers tot 2011 in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht. Er kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker inroept aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met hun voorgehouden verblijf in Kabul.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) is, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, de vaststelling dat verzoekers niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn op zich geen reden om hen het statuut van subsidiaire bescherming te ontfangen. Echter door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand van een land maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Kabul tot 2011 zodat er geen duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurland Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER